

Amic Joan,

Ja em perdonaràs que vagi directament al gra i que avui, sobretot avui, et parli amb franquesa. Fa molts anys que ens coneixem, divuit per ser exactes. Vas ser una de les primeres persones que vaig conèixer a Olot l'estiu del 78. Eres -i ets encara- una persona afabilíssima, dinàmica, curiosa, perspicaç i també, cosa estranya en aquest racó de món, amb sentit de l'humor. Han passat anys i han passat moltes coses, algunes duríssimes per a tu i els teus, d'altres penoses per a tots. La teva entrada a l'Ajuntament com a

“ Viure a Olot és dur. En aquest pot de confitura minúscul, bellíssim, el brunzir dels abellots acaba fent mal d'orella. Aquí no es perdona, aquí no han arribat les benaurances,... ”

regidor de l'EPP va ser discutida, la sortida, desdenyable. I després, el silenci, un silenci involuntari, forçat, un silenci que s'ha endut amics (?) i projectes. Tu ets un activista reconsegurat, ets filantròpic per naturalesa, com se suporta la vida a la caverna? Viure a Olot és dur. En aquest pot de confitura minúscul, bellíssim, el brunzir dels abellots acaba fent mal d'orella. Aquí no es perdona, aquí no han arribat les benaurances, es coven els ressentiments amb una premeditada i pertinaç devoció, una devoció gairebé malaltissa. Bandejat per uns i detestat pels altres (parlo per mi mateix) un s'acaba instal·lant en terra de ningú.

En aquest temps de judicis lleugers i encimbellats elogis, sovint en direccions errònies es fàcil sentir-se com un peix fora de l'aigua, agonitzant lentament davant de la ingràvida mirada de tot déu.

De capellans i capelletes tot Olot n'és ple i el més penjat gosa pujar a la trona per blasmar el pròxim o per adular-lo si convé. En l'ànima col·lectiva d'aquest poble hi deu haver encara alguna ferida oberta, si no no s'entén aquesta frisança per estigmatitzar el pròxim. Aquí tothom s'apunta al carro del vencedor, potser per això costa tant de canviar de líders. La democràcia, ves per on, ens ha escatimat el dret d'escollir els dos darrers adalids d'aquesta ciutat santa. No et sembla que tants esguerros dibuixen una mala premonició? Som cartesians, tu i jo, i tot plegat és ben poc païdor. Espero els teus efluis mentals en candelletes.

Xavier Rusalleda

Xevi,

Uf... T'has passat. És molta carta, la teva carta, amb massa temes, situacions i sensacions. Sóc home de poca memòria i suposo que aquest tret m'ha ajudat a sobreviure i a adaptar-me. També m'ha forçat a ser coherent o a intentar de ser-ho per no trobar-me en fals.

és molt curiós escoltar les opinions dels altres sobre un mateix perquè ens obliga a fer una pregunta clau: sóc jo aquest? També és intrigant sentir les versions i les opinions sobre fets, situacions i coses que conec personalment des d'altres cantons. Olot és realment així, com el sents tu? Malgrat que t'autoanomenis cartesià, crec que les teves raons de cor motiven la teva raó - dic conscientment motiven, no pas condicionen-.

Olot és molt més que no pas la imatge que transmet. Jo diria que les trenta mil persones que fan viure bé o malament la ciutat no estan representades ni pels grups, grups o grupuscles en què tu i jo ens movem. El fet de no conèixer-los, que ignorem el que fan, a què aspiren i què volen, no vol pas dir que no existeixin. Que la majoria pas-

“ No crec que en altres llocs les coses siguin gaire diferents. També crec que podrien ser molt millors si la majoria renunciéssim a la comoditat de no voler complicar-se la vida ”

si de voler canviar la ciutat, que no participi en tot allò que se'ls ofereix (i ofereixes) no vol dir que visquin capats o sotmesos als dictats d'unes quantes capelletes.

De vegades tinc la impressió que hi ha molt savi en aquest forat que ha après a conèixer i a acceptar les seves pròpies limitacions i les de l'entorn, que senzillament es dedica a allò que li agrada, encara que això sigui només veure la tele, anar a la costa o a muntanya, segons la temporada i liquidar la feina de cada dia de la manera més correcta possible.

El que he après amb els anys és que les meves alternatives d'entendre la vida són totalment compatibles amb les dels altres i que és bo que hi hagi gent amb passions i projectes, estranys per mi i desconeguts, que no impedeixen els dels altres. Com més millor.

Fora les capelletes -em sona a exercici col·lectiu i sectari, això de mirar-se el melic- tothom té el seu tema, la seva conversa, el seu interès, i no és tan difícil d'entra-hi. només cal parlar i escoltar.

No crec que en altres llocs les coses siguin gaire diferents. També crec que podrien ser molt millors si la majoria renunciéssim a la comoditat de no voler-nos complicar la vida.

Joan Capdevila